

Základná škola A. Sládkoviča Sliac

TaLentilník

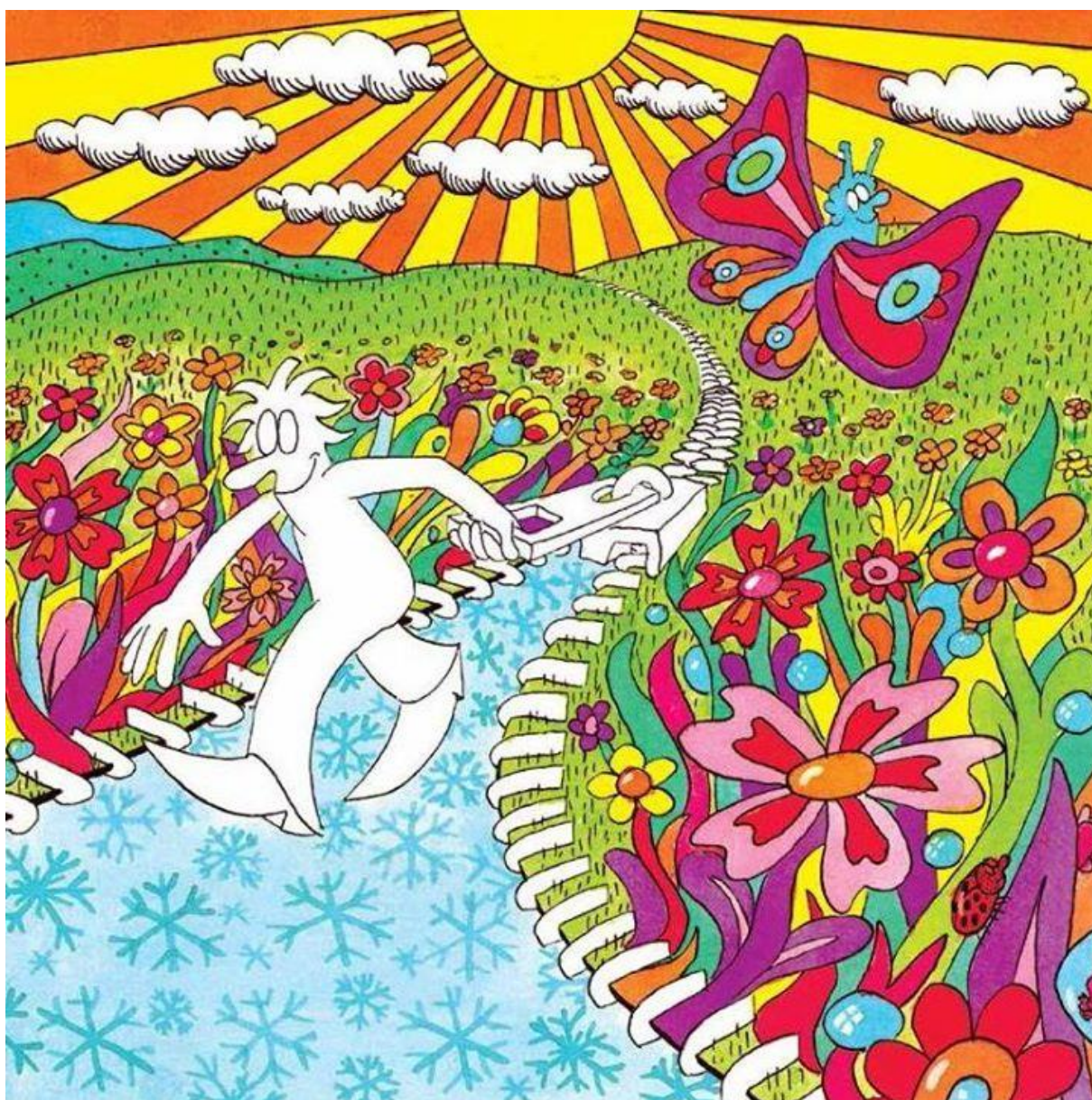
2019/2020

Triedny časopis 5.A

JESEŇ

Jesenný pán PIP

Pán Pip

Pán Pip je veselá postava,
s ním je zábava už od rána.
Keď vytiahol z garáže rebrík,
na kopci zafúkal chladný vetrík.
Vyliezol naň,
v diaľke videl laň.
Slnku odstrihol lúče,
až sa mu v nich spravili hrče.
Do rozprašovača ich dal,
pole s nimi postriekal.
Lúka kvetov plná
bola veľmi pohodlná.

Eliška Martinčíková

Pán Pip

Pán Pip s rebríkom šiel

a slnko našiel.

Lúče ostrihal mu

a do nádoby dal dnu.

Suchú zem pokropil

a dobre urobil.

Pomohli lúče slnka,

prebrali sa aj suché zrnká.

Lúka je samý kvet,

je to krásny svet.

Emma Nociarová

Pán Pip

Pán Pip sa raz rozhodol, že slnečné lúče nastrihať si pôjde,
Dúfal, že do večera k tomu slnku dôjde.

Pri tom slnku na rebríku nožnice vytiahol odkiaľsi
a už aj kúsok slnka odstrihol si.

Do rozprašovača dal tie lúče slnečné,
postriekal nimi svoje kvety zvädnuté.

Kvety ako jedna radosť rástli
a pán Pip pozoroval ako sa na nich včielky pásli.

Dorota Bačková

Pán Pip a slnko

Pipo ide za slnkom
s veľmi dlhým rebríkom.
Odstrihne si kúsok lúčov,
prechádza sa dlhou lúkou,
kde nikdy nič nekvitne.
Pipo lúče vystrekne,
lúka celá zakvitne!

Simona Liptáková

Pán PIP

Pán PIP už s rebríkom žblnká,

odstihne si lúče slnka.

Pomelie ich do fľaštičky,

urobí si sprejík.

A už strieka po záhrade,

behá ako koník.

Lukáš Kurtík

Jeseň

Ani sme sa nenazdali,
listy zo stromov na zem popadali.
Je to jasné znamenie,
pani jeseň už tu je.

Príroda už mení šaty,
my deti obliekame si kabáty.
Gaštany si pozbierame,
figúrky z nich vyrobíme.
Budeme sa s nimi hrať,
popritom sa zabávať.

Šarkany tiež pripravíme
a vo vetre uvidíme,
kam až s nimi doletíme.

Na lúke sa vyšantíme,
až sa pri tom unavíme.
Bude sa nám lepšie spať
a o lete už len snívať.

Simonka Liptáková

EKO příroda

ECO REALITA

Horí nám tu Austrália,
v lese stále hučí píla.

Vo svete už vody niet,
začne trpieť celý svet.

Oceány samý plast,
v Antarktíde žiadny mráz.

Ak s tým dačo nespravíme,
veľmi na to doplatíme.

Simona Liptáková

Čudné javisko

Príroda sa stáva smetiskom
A svet veľmi čudným javiskom
Zvieratkám to veľmi vadí
Aj mora sú plné smetí

Separujem ako drak
Sám nevládzem je to tak

Príroda sa stáva ohniskom
A svet veľmi čudným javiskom
Zvieratkám to už nevadí
A človek ich podlo zradí

Matúš Pokorádi

Príroda a rodina

Prírodu mám veľmi rád,
je však plná smetí,
no nájdú sa pekné miesta,
čo sú plné detí.

Do prírody chodím často,
nájdem aj päť samorastov.
Chodím tam aj s rodinou,
starou mamou, babinou.

Markus Zemko

Príroda

Lesy sú plné smetí
ako je svet plný detí.

Ochrana prírody,
to je silný vývar,

treba na to veľkú firmu
ani fľašku nazmar.

Recyklácia odpadu?
Nech sú všetci ľudia bez hladu!

Matúš Fajčík

Príroda

Príroda je krásna deva,
no lesy sa strácajú
a bezbranné zvieratá
sa už neovládajú.

Slovensko je živé,
no príroda stráda.
Potichu sa demolátor
k nám večer zakráda.

Snažíme sa zvieratá
čo najviac ochrániť,
no niečomu v prírode
nepomôže už ver' nik.

Max Malovec

Pomôžte nám zachrániť!

Pomôžte nám spasiť hory,
Aj keď niekde stále horí.

Ryby, kapry nechytajte,
Zato smeti pozbierajte.

Pomáhajte našej planéte,
Ale mladí, vy ste stále na nete.

Eliška Martinčíková

Vrece čistoty

Lesy, rieky, zima niet,
Konečne sa zobud', svet!

Namiesto hôr sú tu smeti,
Hoc kačiek lietadlo letí.

Rastliny už nerastú,

.....

Veľa zvierat je chránených,
No aj pytliakov trafených.

Vrece so sebou zober,
Smetí kopec je na výber.

Larisa Mikušková

PRÍRODA

Ráno idem do prírody,
vidím niečo zvláštne.
Ktosi kráča z hustej hory,
pozor, je to strašné.

Možno niekto robí fóry,
počasie je mračné.
Možno sú to nočné mory,
že prírodu niečo morí.

Viera Buhovecká

Najkrajšie chvíle s mojimi starými rodičmi

Starká

Aj keď jej tvár zdobia vrásky,
ten úsmev je vždy plný lásky.
Vždy sa so mnou rada zahrá
najradšej má karty, kde väčšinou vyhrá.

Dnes som doma, hovorí mi,
keď ju stretám na bicykli.
Potom príde ku mne domov: Palacinky dobré mám.

A tak hádzem tašku bokom,
beriem schody rezkým krokom.
Lenže starká nie je doma.

Cez víkendy odíde si do Hriňovej
k svojej sestre Málike zaujímavej.
Tam si chodia na slávnosti,
Hriňová je plná hostí.

Starká, ty si proste super.
Slovo staroba pre teba nie je súper.
Nie si veľmi stará, to mi ver!
Tak ma na prechádzku ber!

Keď starká hovorí že doma dobytok chovali,
neverím jej, že všetci so zvieratami bývali.
Že vraj iba jeden telefón mali
a všetci k ním telefonovať chodievali.

Starká rada kreslí
a pritom si spieva veľa piesní.
Omaľovaniek má doma dosť
a keď si maľuje nedá sa opísať jej radosť.

Dorota Bačková

Moji starí rodičia

Mám dve starké, čo ma ľúbia,
všetko na svete mi sľúbia.

Jedna každú sobotu
robí pre mňa dobrotu.

A tá druhá z Kokavy
sladkosti dá bez kávy.

Starký sa mi už len jeden ušiel,
keď ma zbadá, vyčarí úsmev ako z mušiel'.

Ten druhý pozerá sa na mňa z neba
a dáva pozor, keby bolo treba.

Matúš Pokorádi

Moji starí rodičia

Môj starký je šikovný,
robíme spolu vždy nejaké výmysly.
Je s ním veľká zábava,
každý deň už od rána.

Najlepšie halušky robí zasa starká,
je to veľmi dobrá kuchárka.
Palacinky s lekvárom
nám najlepšie chutia s jej dobrým kakaom.

Naši starkovci majú veľkú záhradu,
z nej zbierajú bohatú úrodu.
Na jar hrášok, reďkovku,
neskôr chutnú fazuľku,
k tomu zemiaky, mrkvu, petržlen,
celú zimu nám je potom hej.

Starkovcov mám veľmi rada,
chodievam k nim už od mala.

Eliška Martinčíková

Stará mama na Sliači

Stará mama, stará mama,
kde si stále, keď som sama?

Uvítam ťa na Sliači
v mojej malej náruči.

A keď prídeš ku nám domov,
ukážem ti veľa stromov,
veľa peknej prírody
na prechádzke kúpeľmi.

Zájdeme si na zmrzlinu,
strávime tam peknú chvíľku.

Budeme sa rozprávať
a pri tom sa zabávať.

Uvidíš, že na Sliači je pekné žiť
a my tu môžeme spolu byť.

No keď odídeš k večeru,
vždy sa budem tešiť na ďalšiu tvoju návštevu.

Simonka Liptáková

OCENENÁ PRÁCA

Starí rodičia

Moja starká dobrá je,
vždy sa na mňa usmeje.
A starký ten žartuje,
ja sa tomu radujem.
Keď k nim prídem v sobotu
vždy tam nájdem dobrotu!
Koláč sladký, makový,
na stole je hotový.
Starká, starký, mám vás rád,
ste viac ako kamarát.

Jakub Bombala

**Prečo mám rád
slovenčinu**

**Prečo mám rád
Slovensko**

Prečo mám rád slovenčinu

Slovenčinu sa rád učím,
spolužiak sa nepoučí.
Jeden, dva, tri, štyri, päť,
Číslovky viem hneď.

slovné druhy, to je sranda,
Pozná ich aj sliačska banda.

L'udovít Štúr, to je boss,
futbal hrá jak Tonny Kross.

Vybraných slov, tých je veľa,
ej, tá naša dobrá škola.

Učiteľka, tá je dobrá,
pozná všetko, múdrosť obra.

Slovenčinu ja rád mám,
som jej veľký kamarát.

Básničky sa naučíme,
o sladkostiach potom sníme.

Slovenčinu milujem,
vedomostí veľký objem.

Marek Homola

Sliač

Sliač je pekné mesto,
veľa pekných vecí tu jesto.
Hájniky a Rybáre, to sú naše chotáre.

Máme tu aj fontánu,
radi dívame sa na ňu.
Vo večerných hodinách pestrými farbami poteší nás.

V kúpeľoch sa veľa ľudí lieči,
chvália to tu, majú pekné reči.
Srdiečka si vyliečia,
dušičky tým potešia.

Na letisku veľa lietadiel,
dopravné i vojenské.
Vždy keď letí stíhačka,
v našich ušiach nám zapraská.

Sliač, to sú moji starí rodičia,
počúvam ich rada,
Nech radosť moju neničia
Osudy nášho Pána.

Viera Buhovecká

Prečo mám rád Slovensko, prečo mám rád slovenčinu

Slovensko je krásna zem,
tu celý život žiť chcem.
Slovenčina je náš jazyk,
každý kraj má veru svoj zvyk.
Východ, západ, stred,
výhovorky niet.
Slovenský pravopis platí všade -
na východe, strede aj na západe.
Bodky, čiarky, mäčkene,
to je naše učenie.
Predpony, slovesá, príslovky
a k tomu aj číslovky.
Spojky, častice, citoslovca, zámená
a ešte podstatné mená.
I je mäkké a aj Y tvrdé,
keď to vedia deti, tak sú hrdé.
Vybraných slov je strašne veľa,
pani učiteľka by len chcela,
aby sme ich dobre vedeli
a v písaní chyby nemali.
Aby z diktátov jednotky vždy boli
a radi sme chodili do školy.
Najkrajší jazyk v širom svete je moja rodná reč.
Viete?
SLOVENČINA... je to veru tak,
to vie predsa každý žiak.

Emma Nociarová

Fašiangy

Fašiangy

Plesy, radosť, zábava,
fašiangov čas prichádza.

Na Sliachi sa tešíme,
že si radosť spravíme.

Za horami, za dolami
masky spravíme si sami.

Simona Liptáková

Karneval

Karneval sa blíži,
fašiangy už prišli.

Maminy šišky napiekli
všetky sme ich pojedli.

Masky si chystáme,
z rozprávok čerpáme.

Larisa Mikušková

Fašiangy

Fašiangy sú milý sviatok,
ponúknu nám šunky plátok,

slaninku aj klobásky pár,
neľutujte pre nás ten dar.

My vám za to zaželáme,
zdravie, šťastie, požehnanie.

Jakub Bombala

Fašiangy

Ked' veselost' ožíva,
Fašiang sa nám začína.

Dobroty sú nachystané,
Slinky zbiehajú sa na ne.

Fašiangy sa blížia k jari,
Moja babka pečie, varí.

Slané, sladké koláče
Sú ich plné pekáče!

Markus Zemko

Ujo Karneval

Fašiangy k nám prišli,
budú tu dlhý čas.
Na radosť vzišli,
veď aj o rok prídu zas.

Toľko smiechu a radosti,
prišiel ujo s menom Karneval,
Detského smiechu je tu dosť,
v maske k nám doplával.

Čert aj malé káčatko,
morské panny prišli,
Senzi bolo mačiatko,
oblečené v mašli.

Dorota Bačková

Fašiangy

Fašiangy má každý rád,
rodina i kamarát.

Dajme si masky,
je tu bál,

keď si ich zložíme,
skončil aj karneval.

Niet toho, kto by sa bál,
Každý vhodnú masku vyskúšal.

Matúš Fajčík

Fašiangy

Fašiangy, Turíce, Veľká noc príde,
ak nemáš vajíčko, kúpať neprídem.

Je radosť veľiká, keď dievča uteká,
voda jej z vedierka po chrbte zateká.

Masky večer založíme,
v príšery sa zmeníme .
veselo si zaspievame,
a do rytmu zatlieskame.

Veľká noc nás má vo svojej moci,
Necháme masky sa unášať čarom karnevalovej noci.

Matúš Pokorádi

Rozprávky zo ZOO

Alan v neobyčajnej ríši zvierat

Rozprávka zo ZOO

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami a za siedmimi dolami bola jedna neobyčajná záhrada. Ledva by ste dovideli na jej koniec, taká bola veľká. Nebola to však obyčajná záhrada, ale záhrada plná slobodných zvierat. Keď však chcete vstúpiť do tejto neobyčajnej zoologickej záhrady, nie je to zadarmo. No neplatí sa peniazmi, ale kúzlom. Pýtate sa, prečo? Tak čítajte ďalej.

Jedného dňa prišla na exkurziu trieda 3.A. Pri vstupe do záhrady sedela obrovská žirafa, ktorá neuveriteľne rýchlo ohýbala svojím dlhým a zvedavým krkom, aby sa mohla prihovoriť každému žiakovi. Vždy vysmiaty chameleón pokojne čakal na jej signál. Pri každom žiakovi spozornel, pogúľal očami a hádal, na aké zvieratko sa podobá. Keď žirafa naňho mrkla, mohol s radosťou použiť svoju kúzelnú paličku. A tak kamarátskeho Ďurka zmenil na šteniatko, jazyčnatú Zuzku na papagája, rýchleho Jožka na koňa, tichú Mirku na rybku a nezbedného Alana na šimpanza. Prekvapené deti mohli pocítiť na vlastnej koži, aké to je, byť súčasťou slobodnej ríše šťastných zvierat. Zvedavý Alan prekvapivo sledoval svoje zmenené telo. Zistil, že má silnejšie ruky a vie vysoko vyskočiť. Bez strachu sa vyštveral na najvyšší strom a odvážne sa spustil po lianách, cez celú záhradu.

Uvedomil si, ako smutne sa musia cítiť zvieratká v obyčajnej ZOO a tešil sa, že on je v tej slobodnej. Na poslednom strome našiel zvonec a rozprávky je koniec.

Matúš Fajčík

Medved' Laky

Rozprávka zo ZOO

Kde bolo tam bolo, za siedmymi horami a troma dolinami, bolo jedno jazero. Pri tom jazere, stála veľká zoologická záhrada. Všetky zvieratá tam žili v pároch. Až na jedného ľadového medveďa, pardon medvedicu. Volala sa Bora.

Vo výbehu mala všetko, čo potrebovala, no i tak pri pohľade na ostatné výbehy, ostávala smutná. Bola osamelá. Netušila, že na druhom konci sveta, v inej ZOO, je medveď ako ona. Jeden z posledných svojho druhu a rovnako sám. Ošetrovatelia sa už nemohli dívať na ich smútok, a tak sa im rozhodli pomôcť. Spojili sily a dokázali nemožné, presunuli ľadového medveďa z druhého konca sveta k nej.

Zoologickou sa šírili reči. Mohli za to klebetné opice, ktoré to počuli od svojich ošetrovateľov. Cez výbehy lemurov a tučniakov sa táto správa dostala až k Bore. Nevedela sa dočkať toho dňa a keď prišiel, čakalo ju prekvapenie. Vo výbehu sa zjavila biela chlpatá hromada smútku. Predstavovala si mocného, vznešeného ľadového medveďa. Nie toto. Ošetrovatelia im posunuli veľkú misu s ovocím, aby prelomili ľady. Bora sa rozhodla, že mu dá šancu. Zobrala miskú a prisadla si k nemu.

„Ahoj, dáš si ananás?“ opýtala sa. Smutný medveď zdvihol zrak.

„Ananás? A pizza by nebola?“

„Nie, my tu pizzu nemávame. Ty ju máš rád?“ zisťovala Bora.

„Ananásový. Skoro nič iné nejem. Preto ma volajú Hawai. A ako sa voláš ty?“

„Som Bora.“

„Nie sú to tie ostrovy v Tichomorí? Myslel som, že si z Antarktídy.“

„Z Arktídy, ty truš. Na juhu žijú tučniaky.“

„Aha, sorrýčko. Ja som sa narodil v ZOO,“ ospravedlnil sa a odhryzol si z ananása. „A prečo Bora?“

„Odmalička fandím Saganovi,“ odvetila.

„Toho poznám, ten je dobrý!“

A v rozhovore zotrvali až do noci.

Na druhý deň si ošetrovatelia všimli, že si dvojica vykračuje laba v labe. Celí žiarili. A aj keď to nebývalo zvykom, premenovali ich na Lakyho a Bellu. Pretože z Lakyho sa stal najšťastnejší medveď na svete a Bella, ktorej meno znamená v taliančine krásna, tou najkrajšou.

O rok sa pred výbehom ľadových medveďov začali tvoriť rady. Každý chcel vidieť čerstvo narodené mláďatká.

Tak táto krásna rodinka žila šťastne a dlho a ak ešte nepomreli, žijú šťastne až dodnes.

Dorota Bačková

Najlepší kamaráti

Rozprávka zo ZOO

Kde bolo tam bolo bola raz jedna zoo. Nebola len taká obyčajná, predstavte si, bola to dinosauria zoo, lebo v nej boli iba dinosaury.

Raz nastal nezvyčajný deň. Celá zoo sa musela rozdeliť na dve skupiny na skupinu zelených a skupinu hnedých dinosaurov. Lenže zrazu prišiel jeden problém. Dvaja kamaráti sa museli rozdeliť a tak sa rozlúčili aspoň takto: "Kamarát môj, budeš mi veľmi chýbať." povedal jeden. "Aj ty mne, kamarát." Tak sa teda rozdelili do tých spomínaných skupín. O tri dni si začali už veľmi chýbať. Tak im na um zišiel nápad: "Čo keby sme pohľadali nejaké farby?" Povedali si. Ako tak hľadali tak hľadali, no nenašli ani zelenú, ani hnedú farbu, ale zato našli červenú farbu. Tak im na um zišiel ďalší nápad. "Maľujem sa na červeno a budeme sa tváriť že sme sa sem zatúlali, určite nás dajú do spoločnej skupiny." Tak sa aj stalo. Dali ich do spoločnej skupiny a všetci boli zrazu spokojní a tak si spolu nažívali, až kým nepomreli.

Na strome zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Vierka Buhovecká

Sloník Bimbo

Rozprávka zo ZOO

Zvieratká, ktoré žijú v ZOO, majú svoj vlastný, tak trochu zvláštny život, v podstate v zajatí. Ich život sa odohráva v klietkach alebo vo výbehoch.

Jedným z nich je aj malý sloník Bimbo, ktorý sa narodil v ZOO. Jeho rodičia ešte žili v Afrike a do ZOO ich premiestnili preto, aby ich zachránili pred lovcami slonov a istou smrťou. Krásy Afriky spoznáva len z rozprávania rodičov. Bimbo nikdy nezažil, čo je to preháňať sa so svojim stádom po afrických savanách, kde môže na neho číhať aj nebezpečenstvo. Bol z toho aj trochu smutný. Bimbo si musel zvyknúť na zvedavé pohľady ľudí, no najmä detí, ktoré sa na neho chodia pozeráť. Takto plynul jeho sloní život. Raz v noci sa mu prisnil krásny sen, ako behá po afrických savanách a bol nesmierne šťastný. Konečne sa cítil slobodný.

Keď sa ráno zobudil, uvedomil si, že to bol len sen. No krásny sen. Nebol smutný, lebo ten pocit, ako sa cíti slobodný, mal stále vo svojom srdci. Vždy keď mu bolo smutno, zavrel oči a preniesol sa do voľnej prírody, kde sa znova prechádzal po krásnej savane a dýchal horúci africký vzduch.

Simona Liptáková

Šimpanz Jožko

Rozprávka zo ZOO

Kde bolo, tam bolo, kde sa piesok lial a voda sa sypala, bola jedna zoologická záhrada a v tej záhrade býval šimpanz Jožko. Šimpanz Jožo bol veľmi lenivý. Celý deň nič nerobil, iba jedol banány, priberal a vyplazoval na ľudí jazyk.

Bola sobota poobede, zoologická záhrada praskala vo švíkoch. Všetky zvieratká sa predvádzali, ako najviac vedeli. Až na jedno jediné, na šimpanza Jožka. Ten dnes nebol vo svojej koži. Len si tak sedel v kúte a podriemkaval. Pri jeho okienku nebolo ani nohy. Až na jedno jediné dievčatko v krásnych ružových šatách, kučeravé hnedé vlasy jej zdobila veľká červená mašľa a v ruke držalo malú plyšovú opičku. Toto dievčatko zbožňovalo opice. Bolo smutné, divilo sa, prečo sa šimpanz Jožko neraduje ako ostatné zvieratká. Dievčatko poznamenalo: "Mami, prečo je Jožko taký smutný?" Mama jej odpovedá: "Možno mu len chýbajú kamaráti." Ako mamička utešovala svoje malé dievčatko, šimpanz Jožko začal nečakane pobehovať hore-dole po svojej klietke ako šialený. Všade na vôkol rozhadzoval piliny a šupky od banánov. Až vtom zrazu vbehol do svojho domčeka a už ho nebolo. Dievčatko ostalo smutné, nechcelo sa jej od klietky odísť, nevedelo, či Jožka ešte niekedy uvidí. Keď už boli s mamkou na odchode, stalo sa niečo, čo by nikto nečakal ani netušil. Z domčeka vybehol šimpanz Jožko, v naručí držal malú chlpatú hnedú guľku. Dievčatko zvolalo: "Mami, šimpanzovi Jožkovi sa narodilo bábätko!" Zrazu sa všetci ľudia zbehli okolo klietky, aby sa potešili novému prírastku v šimpanzej rodine.

A dnes sa už len spomína príhoda zo ZOO, ako sa zo šimpanza Jožka, stala šimpanzica Božka. Vtom zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Matúš Pokorádi

Tigrík Samko a ZOO

Kde bolo, tam bolo, raz pri púšti Sahara sa narodil tiger, ktorý sa volá Samo. Bol pásikavý, malý, na tvári mal šesť chĺpkov a mal rád svoju rodinu.

Jedného dňa sa zobudil a zistil, že vedľa neho jeho rodina nebola. Zostal smutný. Chcel ich nájsť, tak sa pobral do sveta. Prišiel k Stredozemnému moru a ponoril sa do vody. Voda bola hlboká, tak čakal a sadol na prvú loď smerom do Európy. Došiel až na hranicu maďarsko-slovenskú a zastal pri Dunaji. Poriadne sa z rieky napil a pokračoval do Bojníc priamo do ZOO. Keď ho strážcovia zbadali, okamžite ho dobre trafenou šípkou uspali. Zobudil sa a bol v kletke. Zostal veľmi smutný. Zrazu sa pred ním objavili šelmy: puma Max, gepard Kubko a lev Jano. Všetkým zobrali rodiny. Keď sa tigrík Samko otočil, objavil sa za ním chlapec. Volal sa Petrík. Mal na sebe tričko s pumou, šiltovku s gepardom a levie ponožky. Tigrík Samko odrazu otvoril oči a zobudil sa zo sna. Sedel uprostred Sahary a okolo neho bola celá jeho rodina. Tak sa potešil, ako keď chlapec dostane RC auto.

Zazvonil na púštny zvonec a rozprávky je koniec.

Ján Spevák

Zážitok zo ZOO

Rodina Veselá, do ktorej patrila dcéra Barborka, Mária a ich rodičia Matúš a Aneta, sa raz vybrala do ZOO.

Barborka a Mária sa veľmi potešili, lebo ešte nikdy neboli v ZOO a chceli vidieť, ako to tam vyzerá. Rodina bývala v mestečku Trenčín a chceli ísť do ZOO v Bratislave. Hneď nasadli do auta, zapli si pásy a cestovali do Bratislavy. Barborka chcela počúvať muziku a Mária zasa počúvať rozprávku. A tak mamina zavelila, že sa budú hrať slovné hry. Hra ich tak zaujala, že aj zabudli na dlhú cestu. O chvíľku už kričal ocko z prednej sedačky, že už sú na mieste. Barborka a Mária si rýchlo odopli pásy a vybehli von z auta. Už čakali maminu a ocina pri pokladni, kde si ocko pýtal štyri lístky a jednu mapu celej ZOO.

Keď dievčatá prešli pokladničnou závorou, rozbehli sa obzerať zvieratká. Prvé ich čakali vtáčiky. Boli tam rôzne druhy, napríklad bažant, kanárik, andulka, papagáj. Márii sa náramne páčili, ale Barborke nie. „Ten vtáčik je krásny,“ hovorí Maruška, „keby sme mohli mať takého doma.“ Maminka jej povedala, že ak bude poslúchať, tak ho možno dostane. „Oci, pozri sa na tú mapu! Budú tam ešte, levy, tigre, diviaky, krokodíly a aj labute,“ nadšene povedala Barborka.

Druhé na rade boli surikaty, ale tie sa ani jednej veľmi nepáčili, lebo stále liezli do dier a poriadne ich nevideli. Keď postupovali hore kopcom, tak si už aj všimli levy, leopardy, tigre, až sa dostali k opiciam. „Mami, pozri ako tie opice skáču, aj ja by som tak chcela“, povedala Mária. Kráčali a kráčali, až kým nevideli nosorožca. Z jeho veľkého rohu bola prekvapená aj mamina. Keď už išli z kopca dole, uvideli dinopark, kde boli obrovské dinosaury. Barborka a Mária dostali chuť na zmrzlinu. Rodičia im ju kúpili a išli hľadať 3D kino s filmom o dinosauroch. V kine sa pekne usadili a mali pocit, že dinosaury sú oni. Keď vyšli z kina, zastavili sa pri obchode so suvenírmi. Mamina im kúpila opičiu sošku. Skoro na konci ich ešte čakali bizóny. Mali tam mali obrovský výbeh a bolo o nich dobre postarané. Posledné zvieratá boli jelene. Prišiel k nim jeden obrovský s veľkými parohami. Okolo seba mal lane. Bola to nádhera.

Po prežití krásnych spoločných zážitkov v ZOO si urobili pár vydarených selfie, nasadli do auta a odcestovali domov. Deň, ktorý prežili, bol pre nich ako čarovná rozprávka. Ved' čo môže byť kúzelnejšie ako to, že boli celá rodina spolu.

Marek Homola

ZVIERATKÁ V ZOO

Kde bolo, tam bolo, za jednou bránou v ZOO boli zvieratká.

Raz ráno k ostatným zvieratkám pricupitala malá myška a povedala: „ZOO chcú zavrieť, ak nepríde viac ľudí.“ Hneď na to zavrčal lev: „Mám plán, ale potrebujem vašu pomoc. Potrebujeme nové zviera. Pozor, ide pani riaditeľka!“

Všetci ihneď utekali do svojich výbehov. Žirafa dostala medzitým skvelý nápad. Keď pani riaditeľka ZOO odišla, žirafa povedala: „Čo keby sme sem doniesli veľrybu?“ „A to ako?“ spýtala sa zebra. „Nechajte to na mňa, no budem potrebovať aj vašu pomoc. Ja a zebra zoženieme veľrybu. Jednu poznám, je to moja kamarátka. Slon a medveď postavia výbeh a ťava rozvesí oznam, že v ZOO je nové zviera,“ povedala žirafa istým hlasom. Žirafa mala totiž čarovné kopýtko a keď ním udrela o zem, splnilo sa jej všetko, čo chcela.

V noci zvieratká všetko pričarovali a o dva dni prišlo toľko ľudí, že ich pani riaditeľka nemohla ani spočítať.

Veľryba bola krásna, veľká a modrá. O týždeň postavili aj podvodný svet. Samozrejme, bola tam veľryba, ale aj tučniaky, ryby a v druhom oddelení aj žraloky. Teraz boli zvieratká šťastné a veselé po celý zvyšok svojho života, lebo ich bolo veľa a mali sa rady.

V tom zvieracom svete bol zvonec a rozprávky bol koniec.

Eliška Martinčíková

SVET NAOPAK

Svet naopak

Nonsens

Všetko dnes vraj bolo tak
Že všetko bolo naopak
Všetky domy prevrátili
A posteľe vyhodili.
Za psami behali mačky
Boli tam veľké naháňačky
Keď už bola polnoc
Slnko malo veľkú moc
Na druhy deň ráno
Padal dážď zo smotany áno
Išli sme cez sliačske kúpele v lete
A oni boli jediné na svete...

Mikhailo Nakonechnyi

SVET NAOPAK

Predstavte si, že Zem sa opačne točí
a ľudia sa cítia ako na kolotoči.
Závažia nosia na nohách, aby nelietali,
lebo gravitácia urobila čáry-máry.

Slnko všetko počas noci hreje
a mesiac sa cez deň na nás smeje.
Vysoké nebo má farbu zelenú,
tráva láka na farbu modravú.

V Afrike je zrazu chlad a zima,
Antarktída má horúce a suché letá.
Dažďové pralesy tajgy a tundry pokryli,
púšte sa bielym snehom zahalili.

Prasiatka sú jak lane štíhle a obratné,
zajace sú ako slony veľké a mohutné.
Mačky psov naháňajú a štekajú,
levy sa pred gazelami ukrývajú.

Jablká sú fialové a majú citrónové jadierka,
banány zas dužinu a farbu ako mandarínka.
Úrodu zberáme v zime a v lete Zem odpočíva,
tak toto teda nie, snáď sa mi len sníva.

Mám svet rada taký, aký je
a pokora všetko zmyje.

Larisa Mikušková

Nonsens básnička

Svet naopak by bol,
keby vládcu niekto kopol.
Keby atléti vo vode bežali
a učitelia namiesto úloh cukríky dávali.

A keby lekári alkoholom liečili,
a zubári namiesto plomb kazy dávali.
Na jabloni by mrkvy rástli
a na pastvinách sa psy pásli.

Po lese by ryby chodili,
a medvede ľudí objímali.
Je to zaujímavá predstava.
Ešteže to tak svet nedáva.

Marek Homola

Svet naopak

Zákaz chodiť do školy,
to mi nie je po vôli.
Sedím doma, premýšľam,
ako sa v tom vyznať mám?

Ani von sa nesmiem hrať,
s kamarátmi pobehať.
Dám si rúško, pozriem von,
každý sedí za plotom.

Futbalová lopta plače,
Kedy do mňa kopneš zase?
Neplač, lopta, príde čas,
keď sa všetci stretnú zas.

Jakub Bombala

Veľká noc

Na jar kvietky napučia,
kuriatka sa narodia.
Vtáčiky si čvirikajú,
srnky po lese behajú.

Veľká noc už prišla,
chlapci, tí sa tešia.
Vyrábajú korbáče,
dievča, to sa naskáče.

Keď ich však už oblievajú,
rýchlo sa aj poskrývajú.
Chlapci s oblievaním skončia,
dievčatá im vajíčka do košíčka vložia.

Veľká noc sa stíšila,
mamka sa potešila.

Eliška Martinčíková

Korona báseň

Korona prišla náhle
Teraz doma sedíme stále

Nemôžeme len tak chodiť von
Tvár sa nám skrýva pod rúškom

S kamarátmi sa vidieť len cez videočít
Smieme si napísať iba pár krátkych viet

Objas sa, tlaťnúť si môžeme len cez monitor
náš úsmev a smiech zaveje len vietor

Síce sa vidíme, ale predsa nie sme spolu
keď sa toto skončí, všetci pôjdeme na colu

Dorotka Bačková

Svet naopak

Prečo sa vo svete veľa vecí mení?

Čo bolo svietivé, dnes už nesvieti.

Čo bolo biele, dnes je šedivé.

Čo bolo modré, dnes je dúhové.

Niekedy je všetko na hlavu,

človek to už vzdáva.

Keď drží bielu zástavu

a nik mu nepomáha.

Všeličo je tak,

ako to vidieť nechceme,

je to naopak,

žiaľ, my to vieme.

Simona Liptáková

SVET NAOPAK

Deň sa s nocou vymenil
a chlap v Senci porodil.

Je to tak,
keď si chce vták
uloviť oblak.

Ľudia chodia po oblohe,
zem je pre nich nebo holé.

Koruna stromu v zemi,
krtkovi sa z úst pení.

Ej, tá lodná doprava,
po diaľnici premáva.

Deti v práci otročia,
prázdniny si užívajú rodičia.
Vodičák si urobil Peťko Lotor,
čo si nevie opraviť motor.

Pozerá sa pod kapotu,
jáj, čo to mám za robotu!

Je to proste tak,
keď je svet naopak.

Lukáš Kurtík

Veľkonočné nonsens

V tomto zvláštnom roku
doma byť musíme
Na záhrade všetci
Voľný čas trávime
Ani sa nenazdáme
z jablone spadnú hrušky
Ošetrujem stromy
aby ich nepojedli mušky
Kvitne všetko na záhrade
bez školy je smutno v sade
Zrazu chýba kamarát
vystačiť mi musí brat
Sviatky Veľkej Noci
choroba nás má v moci
Maj jún či až september
chcem ísť niekam každý deň
Keď do školy poletíme
všetkých úsmevom obdaríme

Markus Zemko

Korona

Tento vírus letí svetom
a skáče od radosti,
keď si môže v tvojom nose
zložiť svoje staré kosti.

V boji spojím všetky zbrane,
vitamíny telu dáme.
Céčko papám, céčko jem,
každému to rozpoviem.

Déčkom slnko na nás svieti,
chyt' ho, pokým neujde ti.
Mamou ušité rúško šepká:
Chráň sa doma, keď si krehká.

Matúš Pokorádi

Môj sen

Nonsens

Keď sa zotmie,
už je ráno.
Zobudím budík,
vstávam rýchlo.

Pod stolom
večera vonia,
keď sadám k jedlu,
na ulici zvony zvonja.

Keď dozvonja,
zrýchlim krok.
Škola ma volá,
prídem tam o rok.

Čo to vidím?
Myš chytá mačku?
A žuvačka vo vačku
hrá sa na skrývačku?

Poobede letím von
bicyklovať sa loptou.
Kým sa nerozvidnie,
zabavím sa s nudou.

Ráno ľahnem do postele
unavený zo slov.
Teším sa na ďalší deň,
či prinesie mi krásny sen.

Matúš Fajčík

Nonsens

Nie som Maxo, veru tak,
pod hladinou lieta vták.
Auto vyšlo na oblak,
pravdu píšem, veru tak.

Ráno si ja líham rád,
večer sa mi nechce vstať.
Keď sa večer zobudím,
hodiny si prekrútim.

Keď raz túto báseň na youtube uvidíš,
riadne sa jej podivíš.
Dám si ruku do dlahy,
mám sa veľa odvahy.

Písanie básní mám veľmi rád,
nonsens je ako môj brat.
Poézia, próza, nonsens,
to je umelecký proces.
Končím túto báseň nerád,
nezmysel sa drží pera.

Max Malovec

COVID-19

Nonsens

Vírus už je tu,
nemáme teplotu!
Na Slovensku ho máme,
pekne ho privítame.
Návštevy a stretnutia
a srdečné objatia.
Každý deň sa hráme
a na seba sa usmievame.
Žiadne rúška a rukavice,
je už teplo na krátke nohavice.
Dezinfekcia a ruky umývať?
Viem si deň aj inak užívať!
Chrániť sa budem ako?
Do mesta nepôjdem autobusom ani vlakom!

Emma Nociarová

Svet naopak

Štetcom sa nemaľuje,
perom sa nepíše,
všetci sa skryjeme
do maličkej skrýše.
Zajac lezie po stene,
pavúk pláva v jazere.
V noci iba slnko svieti,
cez deň nehrajú sa deti.
Televízor skáče,
nemá rád koláče.
Nezmyselná básnička,
úsmev zväčší nám líčka.

Viera Buhovecká

Koronamet

Nonsens

Svet naopak je čudný,
deti hovoria, že nudný.
Mount Everest je v Austrálii,
klokan sedí na ľalii.
Titanic je taký maličký,
obor doňho tlačí vidličky.
Kravský ostrov existuje,
mlieko sa tam vyťahuje.
A ten svet – je veľký kvet
Koronamet.

Ján Spevák

Svet

Nonsens

Stretávať ľudí čo sa netešia

Ked' bolesť solí rany

Svet dávno dozrel

Do davovej psychoty

A ďalej tí čo sú vpredu

Sú vždy prví v krvi

Zuzka Gašparová